

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλαί.

Τῶν ὥρων μᾶς μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχῶς νάζια κι' ἐντροπὴν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέση — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Δεκέμβρη μιὰ,
μέσα κι' ἔξω τρικυμία.

Τρακόσα εἴκοσι κρατῶ
καὶ τὸ Κουβέρο χαιρετῶ.

Ἐστὸν Πασχίδῃ τὸν γνωστό,
ἄλλον μάρτυρα σωστό.

Νὰ πῇ τραγοῦδι θλιβερό καὶ ὁ «Ρωμῆος» δὲν ξέρει,
μὰ σήμερα μνημόσυνο γιὰ τὸν Πασχίδῃ κάνει...
δὲν ἔπεσες μέσ' στὴ φωτιά μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι.
δὲν σ' ἔστεφάνωσε χρυσὸ τῆς νίκης τὸ στεφάνι,
ἀλλ' ἔπεσες κατάδικος κι' ἐξόριστος ἐκεῖ
μέσ' στοῦ Φεζὰν τὴν ἄτιμη καὶ μαύρη φυλακή.

Μέσα 'στὴν ἐξορία σου χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα
τραβῶντας τὴν βαρεὴ βαρεὴ τῶν σκλάβων ἀλυσσι-
παρηγορεῖσόν μου μοναχὰ μὲ τὰ ὀνείρατά σου, [δα
ἐκεῖνα σοῦ γλυκόμεγαν 'στὴ φυλακὴ σὰν 'μέρα,
καὶ μακρινὸς ἀντίλαλος τὰναστενάγματά σου
μ' ἓνα πικρὸ παράπονο μᾶς τὰφερν' ἐδῶ πέρα.

Δὲν σοῦ λυγίσαν τὴν ψυχὴν τὰ βάσανα τὰ τόσα,
ποῦ κάθε στῆθος τὰ γροικᾷ, τὰ λέει κάθε γλῶσσα.
Μάτια πολλὰ 'βουρκώσανε καὶ 'στὸ δικό σου δράμα,
ἀργὸς ἀργὸς ἐδιάβαινε τῆς συμφορᾶς ὁ χρόνος,
καὶ τὸ δικό σου βογγητὸ καὶ τὸ δικό σου κλάμμα
ἦταν τῶν σκλάβων στεναγμός, ἦταν τῶν σκλάβων
[πόνος.

Κι' ὅσοι γροικοῦν 'στὸ στῆθος τῶν ἀκόμα μιὰ καρδιά,
ποῦ δὲν ἐσάπισε μ' ἐμᾶς τοὺς ἐλευθερωμένους,
ποῦ μέσ' στὴν ἀξημέρωτη κι' ἀτέλειωτη βραδρὰ
ἀφίνει κι' ἓν ἀνάθεμα γιὰ τὴν σκλαβιὰ τοῦ γένους,
ἀδελφωμένοι σήμερα σὲ μνημονεύουν χώρια
μὲ στέφανα μαρτυρικὰ καὶ χίλια δῆδ' συχώρια.

Ἀκόμη τῶν Ἀράπιδων μαχαίρια μᾶς σκοτόνουν,
ἀκόμη σίδερα βαρεὴ τὰ χέρια μᾶς 'ματόνουν,
ἀκόμη σπέρνουν κόκκαλα μαρτύρων μέσ' στὸ χῶμα,
ἀκόμη δὲν ἐχόρτασε τοῦ κόσμου τὸ κοράκι,
καὶ βόσκει μέσ' στὰ σπλάγχνα μᾶς μὲ λαίμαργο τὸ
ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς τάχορταγο σαράκι. [στόμα

Κυττάζουν τὰ σημερινά, τὰ φοβισμένα χρόνια,
ποῦ τὸν Σταυρὸ ποδοκυλοῦν μὲ τόση καταφρόνια,
κι' ἀποσταμένοι σταματοῦν εἰς τὸ μνημόσυνό σου
μ' ὄλον τὸν πόνο τῆς ψυχῆς καὶ μ' ὄλον τὸν καῦμό,
καὶ γύρω μᾶς μοσχοβολᾷ τὸ νεκρολίδανό σου
σὰν μιὰ θυσία πλούσια 'στῶν σκλάβων τὸν βωμό.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί σκέπτεσαι, βρέ Φασουλή;
Φ. Και τάχα τί σέ μέλει;
Δέν εἶν' ἐλεύθερος κανείς νά σκέπτεται σάν θέλη;
Καί ὅταν σκέψεις ἐρχονται σ' τὸ κλούβιο σου κεφάλι
σ' ἐρώτησα ποτέ κι ἐγὼ τί σκέπτεσαι, χαμάλη;
Π. Θέλω νά μάθω γρήγορα κι' ἄς λείψ' ἡ σοβαρότης.
Φ. Αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι καὶ σὺ καὶ κάθε πατριώτης,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, κεφάλι χαλασμένο,
σάν δόμει θηλυκὸ παπῶ καὶ διάκο γαστρομένο,
τάηδόνι νᾶναι γαίδαρος κι' ὁ γαίδαρος ἀηδόνι,
τότε καὶ τὸ Ρωμαῖκο θά πάη σάν Κορδόνι.
Π. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές;
Φ. Χωρὶς καιρὸν νά χάνης,
γίνε Τρικούπης, Περικλῆ, νά γίνω Δεληγιάννης.
Π. Ἀφοῦ τὸ θέλεις γίνομαι, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τί βγαίνει;
Φ. Θά ἐννοήσης τάχιστα τὸ πρᾶγμα τί σημαίνει.
Π. Λέγε λοιπόν...
Φ. Ἐγὼ, μωρέ, ὁ γαῦρος Δεληγιάννης,
ὁ τόσον ἐξυμνούμενος ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις,
ὑπερηφάνως ἐρχομαι σέ σένα τὸν Τρικούπη,
σέ σένα τὸν κρεμανταλᾶ, σέ σένα τὸν χαλντούπη,
καὶ μὲ πολλὸν ἐρεθισμόν τὸν γρόθο μου σοῦ δείχνω
καὶ τὰ 'ψηλὰ φωκὸλα σου κατὰχαμα τὰ ρίχνω,
καὶ μ' ὀλην μου τὴν δύναμιν τὴν γούνα σου τινάζω
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, Περικλῆ, μὲ στόμφοι σου φωνάζω:
«Ὡς τώρα ἦπες κι' ἔφαγες καὶ μ' ἔκανες νά ρέψω
κι' ἐγὼ δὲν εἶχα λάχανα τὸ κόμμα μου νά θρέψω,
ὥς τώρα ἦπες κι' ἔφαγες 'στὰ πέντε Βιλαέτια
καὶ ὅλα τὰ κοπέλια σου ἐχόρτασαν ρουσφέτια,
«χρόνους ὀκτὼ 'φρμάκωνες καὶ μοῦχες καρναβάλι
κι' ἐπάχαινες ἀδιάκοπα κι' ἐγίνεσο βουβάλι,
«ἐνῶ ἐγὼ 'στὸν δίφρον σου δεμένος ὀπισθάγκωνα
«σάν μπακαλιάρους ἀγαμνὸς τὰ χέρια μου ἐδάγκωνα,
«μὰ τώρα πούγινα κι' ἐγὼ μεγάλος Ναπολέον,
«τώρα ποῦ τρώγω 'στὴν Αὐλὴν μετὰ τῶν Βασιλέων,
«τώρα ποῦ ἦλθε, Περικλῆ, κι' ἐμένα ἡ σειρά μου
«κι' οὐδὲ λιγούραις ὅπως πρὶν πειράζουν τάντερά μου,
«τώρα κι' ἐγὼ τὴν νίκην μου κομπάζω θ' ἀλλάξω
καὶ ἄρον ἄρον, Περικλῆ, τὴν πίστι σου θ' ἀλλάξω,
«κι' ὅσα μὲ τὰ θηρία σου 'φαρμάκωσες τάνήμερα
«ἀπὸ τὴ μύτη σου ξυνὰ θά σοῦ τὰ βγάλω σήμερα.
«Τὰ παστρικά τσανάκια σου, χωρὶς νά πολυτρέξω,
«ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιον θά τὰ πετάξω ἔξω,

«θὰ 'πῶ πῶς ἐξελέχθησαν μὲ τὴν δωροδοκίαν,
«θὰ 'πῶ πῶς καὶ τὴν νόμιμον δὲν ἔχουν ἡλικίαν,
«θὰ 'πῶ καὶ ἄλλα σοβαρά, ποῦ ξέρεις καὶ δὲν ξέρεις,
«ἀν δὲ τολμήσης, Περικλῆ, μὴά λέξι νά προσέβης
«ἀλλοίμονό σου τρεῖς φοραῖς, σέ τρώει μαῦρο φίδι,
«καὶ ξεκουμπίζεσαι καὶ σὺ ὡς ποῦ νά 'πῆς κρεμμύδι
«καὶ πᾶς 'στὸ Μεσολόγγι σου μὲ τοὺς ὀρθοὺς κολλάρους
«νὰ τρώγῃς αὐγοτάραχα καὶ νὰ φαρεύῃς σπάρους,
«Ἐξω καὶ σὺ ὀγρήγορα, μουρμούρη καὶ κλαψάρη,
«κι' ἐγὼ θὰ ψήσω σήμερα 'στὰ χεῖλη σου τὸ ψάρι
«ὅπως καὶ σὺ μοῦ τόψησες ὡς τώρα, βρέ 'Ιούδα,
«καὶ θὰ σέ κάμω νά πηδᾷς ἐμπρός μου σάν ἀρκούδι
«Καὶ ἂν δὲν πέσης μπρούμητα σ' ἐμὲ τὸν Δεληγιάννη
«καὶ δὲν ζητήσης μὴλ παρντὸν δι' ὅσα μοῦχες καὶ
«θὰ πᾶς νά 'βρῇς τὸν Σώλσβουρυ καὶ τοὺς ἐχθρούς σου»
καὶ τὰ μανίκια σου θὰ τρῶς καὶ θὰ μοῦ πλέκῃς δόλια
«Ἐλα ἐμπρός μου ταπεινῶς χωρὶς ν' ἀντιμιλήσης
«ἔλα νά πέσης μπρούμητα καὶ χέρι νά φιλήσης,
«ἔλα καὶ 'πές μου «Ὁμάρτον ἐνώπιόν σου τόσον,
«ἀλλ' ὅμως τοῦ ἐλέους σου μὴ μ' ἀρνηθῇς τὴν δρόση
«Ἐσὺ ὁ μόνος κύριος κι' ὁ μέγας Ναπολέον,
«ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νά σ' ἀτενίσω πλέον
«οὐδ' ὅπως ὁ ἐλάχιστος τῶν τόσων ὀπαδῶν σου
«καὶ μῆτε ὑποπόδιον νά γίνω τῶν ποδῶν σου».
«Ἐλα καὶ 'πές μου ὅλ' αὐτά, κι' ἴσως σοῦ γίν' ἡ χάρη
«καὶ ἄφεςιν ἁμαρτιῶν ἐκ μέρους μου νά πάρῃς».
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὡς πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
σὺ δὲ καθὼς Χαρίλαος ἀμέσως ν' ἀπαντήσης.
Π. Ἐγὼ λοιπόν, βρέ Φασουλῆ, ὁ Περικλῆς Τρικούπης
ὁ φέρων τὰ παράσημα καὶ τῆς Γουαδελούπης,
τοιαῦτα λέγω ταπεινῶς πρὸς σέ τὸν Δεληγιάννη:
«Ἐγέμισε μὲ πρόβατα τοῦ κόμματος ἡ στάνη
«καὶ ὅ,τ' ἡ 'Ἐσχότης σου προστάξῃ καὶ εἰπῇ
«αὐτὸ ἀμέσως γίνεται, μεγάλε τσελεπῆ.
«Θέλεις νά βγοῦν οἱ φίλοι μου;... τὰ δόντια σου μὴν
«ἀρκεῖ μονάχα μὴά ματιά τριγύρω σου νά ρίξῃς».
«Θέλεις σάν κοῦκο 'στὴ Βουλὴ μονάχον νά μ' ἀρνηθῇς;
«ἦ μὲ κλωτσιαῖς ἐκ τῆς Βουλῆς κι' ἐμὲ νά ξεκουμπίζῃς;
«καὶ τότε μόνος γαυριῶν ἐν μέσῳ τῆς ἀγέλης
«χωρὶς ἀντιπολίτευσιν νά κάνῃς ὅ,τι θέλεις;
«Δὲν φλέγεσαι, Πρωθυπουργέ, ἀπὸ ἐπιθυμίαν
«ὡς τοῦ Προδρόμου τοῦ γνωστοῦ τὴν κάραν τὴν τιμὴν

οὐ καὶ
οὐ ἐπ'
καὶ βρέ
τα μὲς
τοῦ

νὰ δῆς καὶ τὸ κεφάλι μου κομμένο μὲς 'στὸ πιάτο
καὶ νὰ τὸ βλέπῃς νά πηδᾷ ἐμπρός σου ἄνω κάτω;
«Ἐσὺ ὁ λαοπρόβλητος τοῦ ἔθνους Δεληγιάννης,
«εὐὸ ὁ πρῶτος τσελιγκας κι' ὁ ξακουστός τσοπάνης,
«ποῦ τὴν σεπτὴν εἰκόνα μου σκυφοῖ δὲν προσκύνο
«κι' εἰς ξένα τρέχουν εἰδῶλα κι' ἀέρα κοπανοῦν».
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὡς μέγας Δεληγιάννης,
ἀλλ' ὡς πολίτης Φασουλῆς καὶ φίλος μπεχλιβάνης
μὲ τόνον χαμηλότερον αὐτὰ σοῦ ὀμιλῶ,
καὶ ἀκούει με προσοχὴν, ἂν εἶσαι μὲ μαλὸν
«στὰ τρέχοντα πολιτικὰ τὸν Φασουλὴν μιμήσου,
«τοῦ Γιάννη τοῦ Καμπούρογλου τὸ ξύλο ἐνθυμήσου,
«καὶ φύλλους μὲς 'στὰ χυρὰ ποτέ σου μὴ γυρεύῃς
«καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλο, Περικλῆ, μὴν κάθασαι νά ρέθῃς.
«Περὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν πρέπει, μπεχλιβάνη,
«νὰ συζητῇς παντάπασιν τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
«μὴ τὰ σηκότια σου χαλᾷς μὲ τὰς λογοκρισίας,
«καὶ λέγε ὁ Θεόδωρος πῶς εἶναι ὁ Μεσσίας,
«καὶ βάθος δυσθεώρητον καὶ ὕψος δυσανάβατον,
«λέγω εἰς σέ τὸν Περικλῆ καὶ ὄχι 'στὸν Τρικούπη:

«Μὴν ἔχῃς ἄλλο εἰδῶλον ἐκτὸς ἐμοῦ κανένα,
«μὲ σώμα δὲ καὶ με ψυχὴν κολλήσου εἰς ἐμένα,
«ἀν θέλῃς δίπλα μου νά τρῶς λαγὸ με πετραχίλι,
«κι' ἄς ἀπομείνουν ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
«ποῦ τὴν σεπτὴν εἰκόνα μου σκυφοῖ δὲν προσκύνο
«κι' εἰς ξένα τρέχουν εἰδῶλα κι' ἀέρα κοπανοῦν».
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὡς μέγας Δεληγιάννης,
ἀλλ' ὡς πολίτης Φασουλῆς καὶ φίλος μπεχλιβάνης
μὲ τόνον χαμηλότερον αὐτὰ σοῦ ὀμιλῶ,
καὶ ἀκούει με προσοχὴν, ἂν εἶσαι μὲ μαλὸν
«στὰ τρέχοντα πολιτικὰ τὸν Φασουλὴν μιμήσου,
«τοῦ Γιάννη τοῦ Καμπούρογλου τὸ ξύλο ἐνθυμήσου,
«καὶ φύλλους μὲς 'στὰ χυρὰ ποτέ σου μὴ γυρεύῃς
«καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλο, Περικλῆ, μὴν κάθασαι νά ρέθῃς.
«Περὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν πρέπει, μπεχλιβάνη,
«νὰ συζητῇς παντάπασιν τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
«μὴ τὰ σηκότια σου χαλᾷς μὲ τὰς λογοκρισίας,
«καὶ λέγε ὁ Θεόδωρος πῶς εἶναι ὁ Μεσσίας,
«καὶ βάθος δυσθεώρητον καὶ ὕψος δυσανάβατον,

κι' ὅποιος μὲ σὲ δὲν συμφωνεῖ ἀπ' ὅπου τύχη τράβα τον.
Βλέπεις ἐμένα, Περικλῆ; ... ποτὲ δὲν πέρνω φόκο
καὶ γιὰ καμμιά Κυβέρνησι ποτὲ δὲν βγάζω μόκο,
ἀλλ' ἡσυχος κι' ἀμέριμνος ἐγκώμια τῆς πλέκω,
γιὰ τὸ Δοβλέτι χάνομαι κι' ἐμπρός του σοῦζα στέκω.
Ἀλλὰ κι' ἂν θέλω, Περικλῆ, ν' ἀντιπολιτευθῶ
φοβοῦμαι μήπως ἔξαφνα γερά μπαγλαρωθῶ,
κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἐκ μέρους σου, κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἀπ' [ἔξω,

καθὼς σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε, 'στὸ ξύλο δὲν θ' ἀνθῆξω.
Αὐτὰ συλλογιζόμενος τὰ τέλη τὰ ἐπώδυνα
λα τὰ βλέπω φωτεινὰ τριγύρω μου καὶ ρόδινα,
ἐμακαρίζων ἐκ ψυχῆς κι' ἐμὲ καὶ τὴν πατρίδα
ἣν κυβερνῶσαν πάντοτε συντάσσομαι μερίδα.

Π. Τί σοῦ δ' ὁ Χαρίλαος διεύθυνε τὸ σκάφος

Φ. ὡς Φασουλῆς κι' ὡς δημοσιογράφος:
Δὲν εἶπερο ἄνθρωποι ἢ ὄντως ἀληθῆς,
Καὶ ἐφείπε ἔρετ' ἀλίφυλλον κι' ὁ δρόμος ὁ εὐθύς».
σ' ἐρῶ ποτὲ κι' ἔσε, τὰ πάντα λησμονῶ,
Π. ἂ μάθω Περικλῆ, τοιαυτ' ἀναφωνῶ:
Φ. ποῦ σκέπα 'στὸ νερὸ μᾶς ἔκαμε ὡς τώρα,

μὲ ἄλλους λόγου ἐρίσσευμα καὶ τὰ θωρακοφόρα,
σάν 'δοῦμε θηλυοὶ δρόμοι του κι' οἱ σιδηρόδρομοί του...
τὰ ἡδόνι νᾶναι γι' ὁ κάβουρας καὶ τεῖναι τὸ ζουμί του;
τότε καὶ τὸ Ρωμῆα προκοπή; θέλεις νὰ 'δῇς ἀπ' ὅλα;

Π. Τί ἐννοεῖς Περικλῆ, αὐτὰ καὶ σὺ νὰ λέγῃς,
Φ. στήλωσε τὸν ἕνα κι' ἄλλο νόμο

γι' ἐν Τρικούπης Ρωμῆαίῳ κατήφορο καὶ δρόμο.

Π. Ἀφοῦ τὸ θέλῃς μιὰ φορά, νά, βρέ, καραβοκύρης,

Φ. Θὰ ἐννοήσῃς τῆς φαπλατᾶς καὶ μοῦτσος κακομοίρης».

Π. Λέγε λοιπόν, Περικλῆ, αὐτὰ καὶ σὺ νὰ λέγῃς,

Φ. ἔς πώποτε μὴν ἀγαπᾷς νὰ ψέγῃς,

ὁ τόσον ἐξυμνοῦς ὡς ἐμὲ τελείας καὶ σοφάς,

ὕπερ ἡφάνως, εἰ κέρδος σου τὸ ξύλο ποῦ θὰ φᾶς.

σὲ καὶ τί σὲ μέλει ἔπειτα γιὰ τέτοια, βρέ Σγαρίλιο;

πάντα θὰ 'βρῇς ξερὸ ψωμί, θὰ 'βρῇς καὶ λίγον ἥλιο,

γιὰ νὰ ζεστάνῃς, Περικλῆ, τὸ κρύο κόκκαλό σου

καὶ τοῦτο τὸ ἀχύρινο καὶ κλούβιο καύκαλό σου.

αὐτὰ σκεπτόμενος καὶ σὺ, ποῦ σοῦπα παραπάνω,

εἰπὼς 'μιλῶ νὰ ὁμιλῇς, νὰ κάνῃς ἔ, τι κάνω,

καὶ λέω ἐν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου

νὰ νταίως μπαγλαρόνεσαι καταμεσῆς τοῦ δρόμου,

καὶ σὺ ἀργάζουν, Περικλῆ, τὸ μαῦρο σου τομάρι,

καὶ σὺ κτυποῦν γιὰ γαῖδαρο καὶ ὄχι γιὰ σαμάρι.

Μὴ λησμονῇς, ὦ γέννημα τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρως,

ὅ, τι κι' ὁ Σοῦτσος ἔγραφεν εἰς παλαιὰς ἡμέρας:

'Ο τύπος εἶν' ἐλεύθερος νὰ κόψῃς καὶ νὰ ράψῃς,

ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ φθάνει νὰ μὴ γράψῃς,

ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ 'βρίσκεις τὸν μπέλα σου
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ σποῦν τὰ κόκκαλά σου
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος εἰς ὅλα γνώμην νᾶχῃ,
μᾶναι κι' ἐλεύθερος καθεὶς νὰ σοῦ τραβᾷ μπερνῶν
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ γίνεσαι τουλοῦμι,
ἂν ψέγῃς κατ' ἐλάχιστον τὸν σκύλο τὸν Λουκουμά,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος καὶ τώρα, βρέ παιδιά,
μὰ πρόσεχε γιὰ τὸν Θεὸ μὴ βγάζῃς τσιμουδιά,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος καὶ πλήρης ἱστορίας,
πολὺ ἐλευθερώτερος καὶ τῆς ἐλευθερίας,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἐβγήκε τὰ γερά
παντὸς γνησίου Ἑλλήνος πρωτοπαλληκαρά.
Τὰς Κυβερνήσεις ἄφησε, μὴ σέρνῃς τὰ μαλλιά σου
μὰ πέρνε τὰ βρεμμένα σου καὶ τράβα 'στὴ δουλειά σου
χωρὶς νὰ ρίχνῃς πίσω σου τὸ ξυδερκὲς σου βλέμμα,
ἂν ἀγαπᾷς νὰ μὴ χυθῇ τὸ τίμιόν σου αἷμα,
ὅπου ἐγράφη ἀνωθεν σταγόνα πρὸς σταγόνα
νὰ τρέξῃ 'στῆς πατρίδος σου τὸν ἐνδοξὸν ἀγῶνα.
Μὴ θέλῃς ραμπαδόξυλον νὰ αἰσθανθῇς 'στὸν ὥμιον
πρὸς χάριν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν κειμένων νόμων
ἀλλὰ καὶ νόμους, Περικλῆ, καὶ Σύνταγμα φοβοῦ,
καὶ πάρε εἰς τὰ χέρια σου τὴν λύρα τοῦ στραβοῦ,
κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴν ράχη σου, κι' ἂν θέλῃς τὸ καλὸ
σάν ξένοιαστο κοπρόσκυλο 'στὸν καφφενὲ 'ξαπλωθῇ
κι' ἔλα μαζί μου νὰ περνᾷς ζωὴ χαριτωμένη...
Μηλίτσα ποῦσαι 'στὸ γκρεμνὸ τὰ μῆλα φορτωμένη
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γκρεμνὸ φοβοῦ
καὶ πάντα τοῦ Καμπόρογλου τὸ ξύλο ἐνθυμούμαι
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμονίαν
ἐκείνου τὸ μπαγλάρωμα ποτέ σου μὴ λησμόνει
καὶ τώρα τὸ καθήκον σου νὰ κάμῃς καρτερῶ...
Π. Ὅρσε λοιπόν, ξεθέωμα, μπαγλάρωμα γερό.

Ἐκείνη ὁμιλίαν ποικιλίαν,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαν.

'Ο ιστοριοδίφης Ἀλέξανδρος Καράλης,
εἰς τὰ καλὰ ἐγκύπτων μετὰ στοργῆς μεγάλῃς,
μετέφρασεν εἰς γλῶσσαν τὰ μάλιστα λιγείαν
τὴν τοῦ Ντεσάρμ τοῦ Γάλλου χουστῆν μυθολογίαν,
ἐξέδωκε δὲ ταύτην ὁ Παππαγεωργίου
πρὸς ἡδονὴν καὶ τέρψιν τοῦ καθενὸς λογίου.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Μίλτου Φωτιάδη,
ἐκ τῶν καλλίστων καὶ αὐτὸ ποῦ βλέπετ' ἐν Ἑλλάδι.
Εἰκόνες γλαφυρόταται, κομψότης, ποικιλία.
Πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδι, — ὁρᾷ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπετιῶν κοινότοπος πολὺς.